

Saj smo v Trstu

Od papeževe poslanice o manjšinah je preteklo že nekaj mesecev. Pred kratkim je v Trstu na pobudo škofije stekel ljudski misijon, tako za Slovence kot za Italijane. Zgleda pa, da ta dejstva niso bila pogodu marsikateremu tržaškemu »katoličanu«.

Tu bi rad omenil zanimiv članek, ki ga je naš sodelavec Peter Rustja napisal za februarско številko »Tretjega dne« (mladinskega verskega mesečnika, ki izhaja v Sloveniji). Naslov članka je »Ali je v Trstu še kaj (pravih) katoličanov?« in obravnava reakcije italijanskega dela tržaške Cerkve na papežovo poslanico. Naj omenim samo članek tednika tržaške škofije »Vita nuova«, ki se je obregnil ob slovenski govor na novoletnem pohodu za mir v Trstu.

Omembe vreden je dokument Mladinske sekcije Slovenske skupnosti, ki obravnava prav papežovo poslanico. Dokument so mladinci SSK predstavili različnim mladinskim organizacijam in jim ponudili, naj ga podpisujejo. Pri tem pa so naleteli na odpor prav tistih italijanskih gibanj, ki se imajo za »katoliška«. Še posebej se je pri tem bojkotu proslavila znamenita skupina »Comunione e liberazione«. Naj samo omenim, da se je njeno univerzitetno krilo »Cattolici popolari« na volitvah na rimski univerzi Tor Vergata povežalo z neofašisti in socialisti, zmagalo in se te nesrečne in poniževalne zmage celo veselilo in se ponašalo z njo! V trenutku, ko pišem ta članek, se na tržaški univerzi pripravljamo na volitve: kaj se bo zgodilo pa tukaj?

Vse kaže torej, da so se papeževe besede ustavile pri Soči in Timavi in da je v naše kraje dospel samo kak šibak odmev (glej novoletno pridigo škofa Bellomija). Pa tudi teh nekaj »šibkih odmevov« je doživelo bojkot s strani tržaških »katoliških« in

stran 3 |||▶

Izid literarnega in likovnega natečaja Slovenskega kulturnega kluba

Slovenski kulturni klub je ob slovenskem kulturnem prazniku tudi letos razpisal že tradicionalni natečaj za literarna in likovna dela. Izid natečaja so razglasili 11. februarja na prireditvi v Peterlinovi dvorani. Literarno komisijo sta sestavljali prof. Zora Tavčar in Lučka Susič, likovne izdelke pa sta ocenili prof. Jasna Merku in Magda Jevnikar.

Literarni natečaj

I. nagrada: **Maksimiljan Gulič**, I. letnik univerze: Moj dan je noč / ciklus petih pesmi.

Pesmi so sugestivne, izvirne, napisane v izjemno izbranem jeziku. Po občutju in sporočilu kažejo že dokaj zrelo pero in moderno pesniško podobo. Le tu in tam je izraz preveč iskan.

II. nagrada: **Barbara Zlobec**, II. klasični licej: Dan na Vrdelski cesti.

Zelo igrivo in spretno grajen odstavek, napisan v humorističnem ključu, kaže veliko verziranost in smisel za ustrezno jezikovno in literarno fakturo. Škoda, da se avtorica ni odločila za zahtevnejšo temo.

III. nagrada: **Maila Ozbič**, I. klasični licej: Razočaranje.

Dobro napisana, psihološko spretno izpeljana pripoved, s čutom za mero in za jezik. Sicer že večkrat opisa-

no, vendar dovolj osebno prikazano doživetje.

Nagrada publike: Andrej Zaghet: Jaz leta 1998.

Komisija je izrekla posebno zahvalo in priporočila za objavo isti odlomek, poleg tega še znanstveno fantastično Zgodbo brez naslova **Aljoša Saksida** ter dve pesmi **Katje Volpi** (V. razred trgovskega zavoda Žiga Zois) z naslovom Knjiga ali televizija.

Likovni natečaj

I. nagrada: **Tanja Kermec**, učiteljice A. M. Slomšek.

Maska se odlikuje po izvirnosti, kompoziciji in smislu za plastičnost. Barvna izbira se skladno spaja z razgibanostjo površin.

II. nagrada: **Lara Puntar**, učiteljice A. M. Slomšek.

Slika je dinamičen izraz notranjega doživljanja, ki ga predstavlja sproščeno in silovitost.

III. nagrada: **Martina Bogatec**, učiteljice A. M. Slomšek.

Slika se odlikuje po barvni izraznosti, s katero je avtorici uspelo posrečeno ujeti bežeči trenutek.

Posebne omembe sta bila deležna grafična izdelka **Jasne Tomšič**, učiteljice A. M. Slomšek, in **Martine Ozbič**, znanstveni licej F. Prešeren.

RAZOČARANJE

Deževne kapljice udarjajo ob šipo in ustvarjajo celo kompozicijo tonov in šumov. Na šipi se nekaj trenutkov ustavi, a takoj spet spolzijo navzdol in se izgubijo pod oknom, na okenski polici. Drobne kot pičice ustvarjajo na steklu tančico, ki zastira pogled v svet.

Sedim pri mizi s peresom v roki. A ne pišem. Pogled mi tava po poletni pokrajini pred hišo in se izgublja v daljavi. Mama me že deset minut kliče v kuhinjo, a je skoraj ne slišim. Le šum, ki ga ustvarjata dež in veter, mi roji po glavi.

Naposled so se zrušile še zadnje sanje in zadnje upanje je uto nilo v morju razočaranja. Oh, le zakaj nisem v soboto zvečer ostala doma?! Ko bi le ne bila šla na tisto presneto, neumno zabavo!! Preklet naj bo tisti trenutek, ko sem se pustila prepričati svoji prijateljici. Bila sem še vsa polna upanja tistega jutra, zvečer pa so vsa upanja pogorela do tal, kot pogori skladišče lesa. Ostal je le še črn ogorek — boleča rana, razočaranje. Ne, ne... Saj sem na tihem že pričakovala kaj takega. Neki skrivni glasek me je ves čas opozarjal na to možnost. Le zatirala sem ga, si mašila ušesa in morda še oči, tako da nisem videla ne slišala ničesar drugega, razen tistega, kar je hotela moja domišljija. Končno pa se je kot kazeno pokazala resnica.

On in ona. Objeta sta se smehljala in poljubljala v poltemnem kotu sobe. Kdove zaradi katerega naključja sem pogledala tja in obstala, kot da bi me zadela strela. Želodec se mi je stisnil, zavrtelo se mi je v glavi. Prijela sem se za mizo in si dopovedovala, da ni res, da se mi vse samo zdi. Ona dva pa sta še vedno bila tam in nadaljevala... Čutila sem, kako mi kri počasi polzi v glavo. Obenem mi je šlo na bruhanje. Odšla sem na teraso. Hladen veter mi je zapihal okoli vratu in mi razčesal lase. Slabost me je minila. Na srcu pa mi je še vedno nekaj ležalo. Vrnila sem se v sobo. Pomešana med druge sta oba golobčka plesala stisnjena drug ob drugega.

Nisem odklonila, ko me je on sam pozneje povabil plesat, čeprav sem vedela, da bom tako samo še bolj trpela. Stisnil me je k sebi, a ni mi bilo prav nič prijetno. Spraševal me je o tem in o onem, a mu nisem mogla odgovarjati nasmejano in brezskrbno kot navadno. Nekaj me je tiščalo v grlu, tako da so mi iz ust prihajali le kratki suhi odgovori. Bolj kot na smeh, mi je šlo na jok. Končno je to opazil in me vprašal, kaj

mi je. Zamomljala sem tipični neumni izgovor, češ da mi je slabo in se izvila iz njegovega objema. Hvalila sem svojo srečno zvezdo, ko je končno napočila ura odhoda. Če bi tam ostala le še pet minut, bi »eksplodirala« in kdove kakšne bi bile posledice!!

Zdaj sedim za mizo in čečkam po listu. Podpisujem se in rišem neumne risbice. Obenem premišljujem. Nisem jezna nanj. Srcu pač ni mogoče ukazovati. Niti nanjo nisem jezna — zunanja lepota je pač nekomu dana že od rojstva. Jezna sem le nase. Ker sem si delala iluzije. Mislila, da me ima rad, le ker me je vsakič z nasmeškom pozdravil. Pa kaj, ko je bil tako dober z mano. Imel me je za simpatično, prijazno in se tako z menoj o marsičem pogovarjal. Skratka, imel me je za prijateljico. Jaz pa sem to prijateljstvo zamenjala za ljubezen. Zdaj se zato zmerjam z neumno in nespametno. Najraje bi tolkla z glavo v zid. Pa le sedim in štejem dežne kaplje.

Mama še enkrat zakliče. Ko me še vedno ni, zamomlja sama pri sebi: »Le kaj ji je? Ali je zaljubljena!«

Kdove, kako pridejo te besede do mojih ušes. Solze se mi ulijejo iz oči, pa čeprav sem si že tisočkrat obljubila, da ne bom nikoli jokala. Pa naj se zgodi karkoli. A kaj ko mi je tako težko pri srcu... Vstanem in zaprem vrata. Zarijem se pod odeje in skušam pustiti izven toplega zatočišča vse: razočaranje, jezo, žalost... Skozi note moje najljubše pesmi, ki prihajajo iz zaprašene-ga radia, in šum vetra, ki zavija v vrhovih dreves, pa se k meni prikradejo čudni občutki: zmes žalosti in tolažbe, misli na konec nečesa in na začetek nečesa novega... Razdvojena premišljujem. Ne, moja skrita močna narava ni popolnoma umrla. Le zaspala je in se sedaj prebuja. Ne bo lahko pozabiti tega razočaranja. A že čutim neko novo moč. Za trenutek se moj pesimizem umakne optimizmu. »Jutri bo že bolje. In s časom boš vse pozabila«, mi zopet govori nek glasek.

Tokrat pa ga poslušam. Skobacam se iz postelje in pohitim v kuhinjo z mislijo: »Da, jutri bo že bolje!« Obenem pa kričim začudeni mami: »Ja, kje je pa kosilo? Lačna sem!!!«

Maila Ozbič — I. kl. lic.

RAST, mladinska priloga Mladike — 1989. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, marec 1989 Uredil Ivan Žerjal.

Zoran Thaler in Primorski dnevnik

Dne 15. februarja t. l. je Primorski dnevnik objavil zanimivo okroglo mizo s predstavniki Mladinskega odbora SKGZ in ZSMS. Zoranu Thalerju, odgovornemu za odnose s tujino pri ZSMS, je bilo postavljeno vprašanje, ali ima njegova organizacija kako preferenco ideološkega značaja med drugimi mladinskimi organizacijami. Odgovor se glasi: »Do slovenskih mladinskih organizacij v zamejstvu imamo enakopravni odnos in se mi zdi, da je to v primeru Italije povsem dobro uspelo.«

Do tu nič posebnega. Zanimivo pa je prebrati drugi del odgovora. Ta se glasi: »Preferencialni odnos imamo nedvomno z MO SKGZ, s katerim imamo dolgo vrsto let plodne in uspešne odnose. Razvijamo sodelovanje tudi z mladinsko sekcijo SSK, z mladimi komunisti pa v zadnjih časih težko najdemo stike. Prioritetne stike imamo seveda tudi z mladimi socialisti.«

Kaže, da je odgovorni za stike s tujino pri krovni mladinski organizaciji SR Slovenije zašel v protislovje. Iz dobro obveščenih krogov pa smo zvedeli, da drugega stavka Thaler sploh ni izrekel. Tako se pojavljajo različne možnosti:

1) šlo je za pomoto časnikarjev: to pa je dokaj čudno, saj bo vsak časnikar, ki resno opravlja svoje delo, pazljivo sledil izjavam intervjuvancev (če jih že ne bo registriral na magnetofonu);

2) šlo je za tiskarski škrtat: tudi ta razlaga je malo verjetna. Naravnost nemogoče je, da se zaradi tiskarskega škrtata pojavi stavek, ki ga prej ni bilo;

3) šlo je za mnenje PDK: tudi ta trditev ne drži. Noben časopis si ne more in ne sme lastiti pravice, da odgovarja v imenu intervjuvancev, četudi si predpostavlja, da le-ti mislijo na njegov način. Tudi PDK pri tem ni izvzet;

4) Thalerju so stavek o preferencialnih odnosih z MO SKGZ enostavno in preprosto podtaknili: če je to res, se moramo potem vprašati, zakaj se PDK ima za dnevnik vseh Slo-

stran 3

Jaz na Vrdeški cesti

Današnji svet je hudo pokvarjen. Vsakdo rad sede v udoben naslanjač pred televizijo, nevarne dogodivščine ga ne zanimajo, v strahove in škrate nič več ne verjame. Samo mi smo zadnji predstavniki tiste generacije, ki ji ni mar za ugodje in razkošje in ki rada pogleda divjajočim Erinijam pogumno v obraz.

Rada bi vam opisala dogodivščino, ki se nam zdaj v tej, zdaj v oni obliki vsak dan pripeti, in sicer... Kje pa naj bi se začela, če ne v gostilni, kot v kakem Scottovem romanu! No, sicer to ni prava gostilna, čas tudi tem ni prizanesel — ampak soba v šoli v Vrdeški ulici, ki se ji po domače pravi Pri gospodu Žerjalu. Mlad ustvarjalec, ki išče snovi za roman v 352 nadaljevanjih, naj tam kar prisluhne novicam iz prve, druge ali celo tretje roke: čim posrednejše tem bolj originalne in zabavne so. Tam cvete pravi sejem: dobiš lahko vse, od naloge do poučnega klepeta. In pravi pustolovec se gotovo štirideset strani za spraševanje filozofije ne bo nagulil doma: veliko bolj napeto bo, če jih bo v tekmi s časom memoriziral v desetih minutah! Žal pa moramo iz tega toplega gnezdeca kar prekmalu odracati v vrtoglavo višino učenosti, oziroma v tretje nadstropje. Na koncu hodnika se šopiri naša (m)učilnica, prijazno ledenomrzla kot vedno mežika s pokvarjeno neonsko lučjo: »Aha, že spet te imam!« In že zvonec zakraka jutranjo pesem. Seveda je že v istem trenutku profesorica matematike v razredu in že se veseli svojega pospeška, s katerim je pridrla v razred. Takoj organizira inkvizicijsko sodišče, ki deluje po načelu znane italijanske televizijske oddaje »vse življenje je en sam kviz«.

»Kako imenujemo sistem $ax \pm by = c, xy = d$?«

»Li-linearni.«

»Ne!« »Ho-homogeni.« »Ne!!« »Simetrični.« »Kaaaj?!«

Ne bom nadaljevala z opisom te žalostne scene, ki pa jasno dokazuje, kako zatirajo vsak naš poskus, da bi uveljavili moč svoje fantazije in radožive individualne iniciative, ki pelje, kot je že pračlovek vedel, po zlatom posuti poti napredka.

Druga ura: kontrolna naloga fiziologije. Pravi pustolovec vedno skrbi za svojo fizično formo. Tudi med kontrolno razvija vratne mišice in sicer tako, da suka vrat na vse štiri strani neba.

Tretja ura: grščina. Pozdrav: »Zopet ješ pomarančo med mojo uro. Kaj ko bi tudi jaz začel lupiti pomarančo, a?«

Iz torbe poskoči znani in zlovešči rjavi zvešček. Tokrat samo za plus in minus. Olajšani vzdihji kar dvigujejo prah s klopi.

»Kdaj je živel Sapfo? Kje o njej govori Leopardi? V kateri pesmi jo omenja Prešeren? Kaj?! Nič Prešerna ne poznate? Saj to že vrabci čivkajo na strehi! Katera dela o Katulu je napisal Smit?«

»N-ne vem.« »Saj veš, gotovo veš. Hoja... hoja za.....«

Vem, vem!!

»Hoja za Kristusom!« Smeh, toda le za kratek čas. Profesor stopi k tabli, ki od diarez, metrike, psiloz in baritonez vsa drgeta in spušča od sebe cvileče glasove, da se nam res do srca zasmili.

Odmor. Ob vratih čaka profesorica slovenščine na spis, ki smo ji ga včeraj pozabili oddati. Iščemo, iščemo... V torbi ga ni, v knjigi niti, čeprav smo ga včeraj skrbno spravili! Potem pa si nekateri še upajo trditi, da so škrati in coprnice, najhujši tatovi spisov in šolskih potrebščin, samo praviljična bitja! K sreči prihiti na pomoč cunjja, ki jo dijak vihti pri tabli, in te zavije v prah, oziroma pravo pravcato meglo, ki se je ne bi niti London sramoval.

Naslednjo uro imamo italijansko spraševanje. Napovedano že pred kakim mesecem in pričakovano z vsak dan stopnjujočo se grozo. Profesorica stopi v razred, popiha prah s katedra: »Kaj imamo danes na programu?«

Tak je torej naš delovni dan, poln nevarnosti in zased. Ne, ne nameravam nadaljevati z opisovanjem. Če je v vas kaj pustolovca, si ga pridite sami ogledat. Saj pri nas sledi vedno in zanesljivo — zakuska.

Barbara Zlobec — II. kl. lic.

Saj smo v Trstu

◀ III stran 1

»dobromislečih« krogov. V te kroge spada tudi neki Giulio Camber, poslanec v italijanskem parlamentu (slovenski socialisti se ga verjetno spominjajo), ki se javno proglašja za vernega in zavednega katoličana in ki celo opravičuje in utemeljuje prisotnost katoličanov v Listi za Trst, torej v gibanju, ki ima izrazit ne samo liberalni in nacionalistični, ampak tudi prostozidarski pečat (prostozidarstvo pa je menda v nasprotju s krščanstvom). To pa ni nič čudnega, saj smo v Trstu...

I. Ž.

KRESNA NOČ

Enakonočje v kresih izgoreva.
Veter mrši zelenje v hosti,
med vejami šumi in okleva,
pojoč pesem večnih skrivnosti.

Med nežami in osati
vešče rajajo v njem vihravo
z vedomci, z volkodlaki, s škrti
in ihtavo čarajo v slavo
čudežne noči...

Ali ni veselje pravo.

Ni prešernost, ki te strahove,
bitja srhom stvore mesečin
goni v nočno slo,
da trgajo stoletij okove,
da trgajo stoletij spomin.
Samo še zadnji zdihljaji so,
zdihljaji sreče nekdanjih dni,
ki jih ne pomni več nikdó...

In nad poslednjimi, preživelimi sni
že brezna pozabe zevajoča vpijó,
že brezna pozabe nezamudna rjovó!

OD MRAKA DO ZORE, OD ZORE DO MRAKA

Od mraka do zore, od mraka do zore,
v premorni tišini, v temine sipini
se jadro življenja zasidrati more...

... od mraka do zore.

Kričča resničnost — bitnost trpljenja
v notranjost biti, hrepenenja
pronica in utihne...

Premirje osirja!

Skovik skovirja

strže ležečo noč,

se zdrami, krikne

osir v bolesti vpijoč!

Vsak korak mraka,

neresničen sen, daljna sraka,

strelice resničnosti — more;

vnanje se v sanje pretaka.

... od mraka do zore,

od zore do mraka...

Maksimiljan Gulič

Zoran Thaler in Primorski dnevnik

◀ III stran 2

vencev v Italiji (torej tudi tistih, ki niso pod okriljem SKGZ).

Neradi komentiramo ali presojava ravnanje tega ali onega časopisa, revije, radia itd. Sprašujemo pa se, komu koristi tako poročanje: gotovo ne MO SKGZ in ZSMS, še manj pa Primorskemu dnevniku in njegovemu ugledu med slovenskim prebivalstvom. Komu torej?

BLAGOR MLADIM, KI...

*Gre tvoja misel soncu naproti?
Razpni roke, razpel si peroti.
O. Župančič*

»Blagor mladim, ki se zbude iz svojih mladostnih sanj v pravem času.«

Dragi prijatelji.

Zelo težko je kdaj prijeti za pero, pred seboj imeti bel list, v notranjosti pa čutiti, kako se nekaj premika. Kot še neroden otrok; ko pa mati ob vsakem njegovem gibu začuti, da živi v njej in da z njo trepeta pred porodnimi bolečinami. Večkrat se lotimo pisanja zato, ker moramo to storiti. Ne pomislimo pa, kako zelo važna mora biti šele vsebina, kako zelo smo poklicani k odgovornosti.

Na mizi ob belem listu stoji sv. Trojica in duh jo prosi, da bi ga v tem trenutku vodila, kajti napisana beseda bo šla v zgodovino. In kdor piše zgodovino, se mora zavedati, da je ne piše po svoji zaslugi, ampak zato, ker se je zupal, ker je spoznal, da je pisanje velik dar in dokaz za to so težke porodne bolečine. Vsi deli telesa, vsa najmanjša tkiva so se morala med seboj preplesti v materinem telesu in šele po popolni razvitosti, ovita v tančico skrivnosti, se čudovita celota lahko pokaže svetu.

»Blagor mladim, ki izkoristijo svoj mladostni zanos in prekipevajočo energijo za resne in zanesljive dejavnosti.«

Besede, ki ste jih napisali v Katoliškem glasu iz dne 2. februarja t.l., odsevajo vašo notranjost, vašo spoznanja. In že sam podpis pod vašima člankoma mi je dal začutiti vašo **edinost**. Kako zelo veliko besed steče tudi za zaprtimi vrati cerkva o edinosti kristjanov! In vendar...

Naj bodo vsi eno, piše v Janezovem evangeliju. Sprašujem pa se, če smo otroci katoliške Cerkve vedno pripravljani biti pričé bratske ljubezni, ljubezni do samega sebe, ljubezni do Kristusa.

Iz vaših izbranih besed sem videla, da ste začeli čutiti za svoje štiri glavne vrednote: Resnico, Pravico, Svobodo in Ljubezen. Sv. Trojica...

Vaša ugotavljanja (ne kritike) so zbudila marsikatero »starejše« srce. Tu pa tam sem v srce zapisala pripombe na vaše pisanje. Nekatere so bile zelo ostre. In vendar se mi zdi, da je bila in je še ta ostrost nepotrebna.

Kolikokrat smo že slišali pripombe na račun mladih! Mnogo teh ste tudi vi sami vsrkali vase, mogoče le po nepotrebem. Po nepotrebem zato, ker so določene lastnosti, pojmi in vrednote bi-

li preleti v vas po vzgoji in mentaliteti odraslih, tistih, katerim ste bili zaupani. In zato se le-ti sami sebe obtožujejo, ko letijo s kritikami nad vašimi glavami.

»Blagor mladim, ki se obtožujejo z znanjem, kajti najlaže je opehariti naivneže, ki ničesar ne vedo in vsakomur nasedajo.«

Sama sem iz vaših besed razbirala veliko poglavljenih misli in ugotovitev, posebno pa oris družbe z vašega zornega kota. In končno le živimo v taki družbi, kjer naj bi vsakdo imel pravico in celo dolžnost povedati svoje mnenje. Če pa to družbo zreduciramo na ožjo skupnost — krščansko skupnost, kjer začenjajo rasti vrednote v zavesti dolžnosti in poklicanosti vsakega izmed nas, potem pa je vaš »podvig« še toliko bolj izraz zrelosti in poguma.

Ugotovitve zame sploh niso kritike! Kako zelo boli človeka, kako močno rani njegov ponos izražena beseda! Toda končno je treba gledati z očmi sodobnega premikanja, treba je biti pozorni poslušalci in vidci znamenj časa. Če smo se zares pustili voditi od Sv. Duha in ga nismo zaničevali, potem pomeni, da bo naše dejanje pravilno sooblikovalo svet, v katerem živimo.

»Blagor mladim, ki cenijo tiste, ki vedo več od njih.«

Zares tesno mi je pri srcu, ko stalno slišim besede spora med različnimi generacijami. Starejše generacije se imajo za odlične in nezmotljive (razen redkih osebnosti), mlajše pa se že zaradi »nepopolnega znanja« čutijo podrejene.

Ali ni v tem velika rana, ki jo je treba začeti zdraviti? Končno smo tudi mladi postali goreči branilci velikih vrednot, in to diha iz vaših besed.

Prihaja mi v srce misel iz Lukovega evangelija, ko Jezus pravi farizejem in učiteljem postave: Sedaj si, farizeji, čašo in skledo čistite od zunaj, kar pa je znotraj v vas, je polno ropa in hudobije.

Ta beseda je zelo težka. Toda pomaga nam lahko pri čistki bolne notranjosti. Če bi ostali kakor farizeji in se ne bi prepustili tistemu, »ki je naredil to, kar je zunaj, tudi to, kar je znotraj«, potem bi tudi vaše besede, dragi prijatelji, bile le tragična farsa.

Mnogo trpljenja je še pred vami, pred nami. Mnogo razumevanj, zavisti in hudobije bomo srečali na naši poti. Že zdaj hodijo z nami in nas ovirajo. A

vedno se ob srečanju s trpljenjem spomnim, da ni Velike noči brez Velikega petka, brez Kalvarije, da je naša zemeljska pot posuta tudi s trnjem in skalami in da jih sami ne moremo premakniti. To bi bila velika domišljavost.

Mladi niste, nismo samo veliki oportunisti in egoisti. Mladi smo predvsem božji otroci in če ne bomo otroci, ne bomo služili božjemu kraljestvu med nami. Mogoče pa je rana nekaterih naših učiteljev prav v tem, da so v svojem življenju kaj zamudili, da jim življenje ni bilo tako »naklonjeno« kot mladim novoga tisočletja.

Bodimo pa tudi mi mladi, v duhu edinosti, prvi apostoli **sprave**. V nas še živijo ponižnost, skromnost, ljubeče geste, topli pogledi in nasmehi. V nas je še veliko prostora za lepo, za novo. Naše čaše nismo še napolnili z vso grenkobo sveta in ne dopustimo, da bi se vse grdo polastilo naših duš.

Na svoje učitelje glejmo najprej z ljubeznijo, pa čeprav se nam kdaj zdi jo še tako grdi in hudobni. Tudi v njih prebiva Sveti Duh. Spoznajmo, da so možje in žene modrosti, da so izkušeni v trpljenju in veselju in da se moramo od njih še vedno učiti. Le v molitvi zanje bomo tudi sami postali boljši in strpnejši.

»Blagor mladim, ki odpro srce le tistemu, ki bodo z njim skupaj pogumno in varno iskali pot do Boga, ki je sam Ljubezen.«

Kako čudovito je človeku, ko uvidi, da se stvari okoli njega ne spreminjajo zaradi njega, ampak božje Previdnosti. Kako nam ona pošilja na pot ljudi, ki znajo živeti z Duhom.

In kako lepo je pisati pismo ljudem istega duha! Svet pričakuje od nas gorečih pričé ljubezni. Svetu je treba pokazati, kako se med seboj ljubimo in bogatimo v različnosti, zato ker je On med nami in nas stalno podpira.

»Blagor mladim, ki si postavijo čimprej trden življenjski cilj in izberejo do njega pravo pot.«

Sprejmite zato tudi vi, mladi prijatelji, v svoja srca skrivnost križa. Ne bojte se trpljenja in solz, ki vas bodo doleteli zaradi človeštva. Vi imate veliko prednost: **rasti skupaj**.

Vaši dve skupini mladih naj se še naprej zavedata, »da dozorevati ne pomeni samo doživljati nove stvari, ampak predvsem spoznati sebe in razumeti smisel svojega življenja.«

Lilijana Filipčič